

Er det rigtigt forstået, at ministeren stadig væk siger, at ministeren lytter, men at den samtale, som er blevet efterspurgt både af fru Karen Klint og af flere andre, ønsker ministeren ikke? Er det rigtigt, at ministeren kun ønsker at lytte og ikke ønsker dialog?

(Kort bemærkning).

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Jeg kan kun sige, at jeg om nogen ønsker en dialog og en samtale. Jeg synes bare ikke, at jeg i respekt for dem, der nu har svaret på debatoplægget »En folkekirke – men tæt på«, kan drage nogen konklusioner i dag, og at det er nødvendigt, at jeg lige må have tid til at analysere det til bunds.

Jeg skal sørge for, at Kirkeudvalget får høringsvarene og også sammendraget. Jeg vil, så snart jeg ligesom har gjort regeringens stilling op, tage kontakt både til Folketingets partier og til de folkekirkelige organisationer med henblik på det videre forløb. Det kan jeg love fuldt ud. Det er den fremgangsmåde, vi hidtil har benyttet os af, og den vil jeg selvfølgelig også benytte mig af.

Jeg synes, at det er så godt og så glædeligt, at så mange af partierne her stadig væk kan støtte grundlovens § 4 om folkekirkens særstilling. Det er da et glædeligt budskab at sende ud her i adventstiden og op til jul.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg siger tak til ministeren, og så giver jeg ordet til hr. Søren Krarup, og det er stadig væk første runde. Det vil sige, at hr. Søren Krarup har sin fulde taletid i henhold til forretningsordenen. Jeg beklager endnu en gang.

Søren Krarup (DF):

Det er tilgivet.

Første næstformand (Svend Auken):

Adventstiden melder sig.

Søren Krarup (DF):

Hvad er det kirkelige landskab? Jeg spørger, fordi udtrykket bruges i den skrivelse, Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer har sendt til Folketingets Kirkeudvalg, og i hvilken skrivelse menighedsrådsforeningen anmoder kirkeministeren om at nedsætte et udredningsudvalg.

Det kirkelige landskab? Det er repræsentanter for dette kirkelige landskab, der skal befolke

dette udredningsudvalg til forandring af den danske folkekirke. Men det fine ved folkekirken er, at det kirkelige landskab er alle døbte danskere. Dåben gør os alle lige i forhold til Vorherre. Dette er som bekendt ikke blot evangeliets pointe, men også kernen i den lutherske reformations opgør med en katolsk kirkelighed, der sondrede imellem læg og lærd. Dåben gør os alle lige for Vorherre, og det fine ved folkekirken og dens ordning er, at i folkekirken er vi alle lige og derfor også lige kirkelige.

Kl. 12.30

Det kirkelige landskab i folkekirken er os alle. Det kirkelige landskab i den evangelisk-lutherske kirke, der er den danske folkekirke, består af alle døbte danskere. Derfor er ingen mere kirkelig end andre. Derfor kan der ikke sondres mellem læg og lærd. Men naturligvis er det ønsket om at reservere folkekirken for de særlig kirkelige, der som sådanne udgør det kirkelige landskab, der ligger bag dette ønske om et udredningsudvalg, som skal forandre folkekirken for til sidst – hvem ved – at skille stat og kirke.

Dette er jo den underliggende strøm i den kritik af den danske folkekirke, der i øjeblikket velder frem. Baggrunden kan være forskellig. Der er den politiske korrekthed, der med udgangspunkt i oplysningstiden rider en rent humanistisk kæphest og ikke vil vide af noget fællesskab imellem folk og kirke. Der er også en multietnisk ideologi, der i takt med den muslimske indvandring i Danmark ønsker at likvidere folkekirken som folkets kirke, fordi i selve folkets begreb eller virkelighed er denne ideologi ubekvem og ubehagelig. Og der er almindelig holdningsløshed og åndløshed, som er fremmed for både den kristelige og historiske eksistens, der kommer til udtryk i folkekirken.

Men det lykkelige ved situationen er jo, at folkekirken er lige så selvfølgelig, som den er grundfæstet i Danmark. Kritikken – nu også fra Menighedsrådsforeningen – er ikke andet end skum på bølgerne. Den danske folkekirke lever sit solide, selvfølgelig liv ude i de danske landsogne, hvor folket som noget selvfølgeligt slutter op om kirken uden hverken at overrende eller at overspænde den.

Folkekirken er netop en folkelig størrelse, for der er jo den enkle omstændighed, at den allerstørste del af det danske folk tilhører den evangelisk-lutherske kirke, der gør denne kirke til folkekirke; et lykkeligt vidnesbyrd om det danske folks fællesskab, en folkelig manifestation, som ingen overspændt kirkelig sektarisme skal